

Paní Purpurová měla vždy krásnou zahradu. Vlastnila zahradnictví, kde prodávala kousky ze své zahrádky. V zahradě žil malý skřítek, který opečovával květiny a záhonky a staral se o to, aby bylo vše v zahradě v pořádku.

Jednoho dne přinesla paní Purpurová do zahrady malý květináček s malinkou rostlinkou, co měla hladký stonek, hladší než králíčí kožíšek. Na vršku stonku bylo zabalené malé poupátko rudé barvy. Skřítek nikdy předtím takovou rostlinu neviděl, a tak ji ze zvědavosti zasadil vedle modré chrpy a zalil. Když se ráno vzbudil, a jako vždy s plnou konvičkou zamířil do zahrady, všiml si záhadné květiny. Její poupě nahradil nádherný květ se spoustou okvětních lístků, které nabraly snad ještě více krvavé barvy než předtím.

Skřítek k ní přistoupil a zvědavě se otázel: „Jaké máš jméno?“

Květina se k němu natočila a pyšně spustila: „Já jsem růže a mám žízeň, tak tu nestůj a dej mi napít!“

Skřítek se zalekl toho, jak mluvila, a najednou mu bylo líto, že takové krásné stvoření může takhle mluvit. Neodvážil se však neuposlechnout.

Růže se pyšně obrátila na chrpu a spustila: „Je tu zima.“ Pak ještě řekla pyšně: „Co jsi zač?“

Chrpa se jemně začervenala a přívětivě odpověděla: „Jsem chrpa, těší mě.“ Doufala, že z nich budou kamarádky.

„Co to máš se stonkem, vždyť je hrubý!“ zasmála se povýšeně růže.

Skřítko to našťvalo, když to slyšel, a vymyslel pro ni trest. Zbytek dne připravoval speciální lektvar, který navečer smíchal s vodou, a když už všichni spali, polil jím kořínky růže a čekal na ráno.

Ráno jako vždy vstal skřítek brzy, aby zalil všechny rostliny. Když však přišel k růži, nestačil se divit výsledku svého trestu. Růžin stonek byl celý posetý ostrými trny.

„Proč jsi to udělal?“ zeptala se plačtivě.

„To abys přestala být tak pyšná a uvědomila si, že všechny rostliny jsou krásné!“ řekl a odešel.

Od té doby si růže vážila druhých.